

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (II)

La seva bellesa

Parlar de la bellesa de la nova Església, l'Església somiada i alhora real, pot sonar a burla en les orelles de molts. Perquè s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu, dins i fora de l'Església, la representació d'una Església carregada de pecats i defectes. No se'n pot parlar, sense al·ludir immediatament a les seves deficiències. De manera que proclamar una Església resplendent per la seva bellesa, sembla un llenguatge d'un altre món o sona a ironia retòrica.

Des d'aquí, per a qui ho desitgi escoltar, proclamem la bondat i la bellesa de l'Església, de la nostra Església concreta. No ho fem «forçant» amb l'afecte la nostra mirada, ni portats per un afany de propaganda «del que és nostre» a manera d'una apologètica fàcil. Tampoc no estem cecs davant la realitat. El profeta de l'Apocalipsi no mentia als seus germans. Sabia prou bé els defectes de les diferents comunitats destinatàries de les seves cartes. Ell veia realment i anunciava aquesta bellesa:

«Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs.» (21,2)

Vaig assistir a una entrevista que una periodista exigent feia a un conegut eclesiàstic. La periodista, després d'enumerar algunes de les febleses (pecats) de l'Església catòlica, va interpel·lar l'entrevistat: «I vostè què en pensa, què diu sobre tot això?». L'eclesiàstic va respondre: «Vostè té

mare. L'Església és la meva mare. No voldrà que jo la critiqui o posi en evidència els seus defectes.»

No ens va acabar d'agradar aquesta resposta. Tenia l'encert de subratllar una condició bàsica per a saber descobrir i tractar l'Església: diguem el que en diguem, sempre l'hem d'estimar. Però també podia fer l'efecte que, en parlar de l'Església,

ens deixem portar per un amor cec, és a dir, un fals amor, que impedeix reconèixer la realitat. I aquest no és el cas. Els ulls de la fe i de l'amor cristià són absolutament realistes: això sí, ens ajuden a descobrir el que és de Déu i el que no ho és. I veritablement, a la nostra Església concreta hi ha realitats de Déu. No sols en la Paraula que ella anuncia, no sols en els sagraments que celebra, sinó també en persones amb nom i cognoms, en comunitats definides, també en un mateix.

La bellesa de l'Església és com la d'una núvia el dia de les seves noces. Si el text de l'Apocalipsi diu que «s'engalana per al seu espòs», això no significa que no sigui bella realment davant de qualsevol mirada, sinó que ofereix a l'espòs el seu rostre més bell, el rostre que desvetlla el seu amor. Però aquest rostre és realment bell. Altrament, aquest matrimoni seria un engany.

És la bellesa de la santedat (la Ciutat Santa). És la bellesa que atreu, i fins i tot sedueix, en la mirada, en els gestos, els silencis i en les paraules dels sants. Això enamora a Déu, que va quedar tan encisat en veure Maria, la Mare de Jesús i nostra: «Salve, plena de gràcia... has trobat gràcia davant Déu» (cf. Lc 1,28.30). És la gràcia-amor que brolla de l'Esperit i la gràcia-amor que hi ha realment en Ella.

Avui l'Esperit continua fecundant la seva Església, perquè hi segueix descobrint la bellesa que desvetlla el seu amor.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Obeir Déu és primer que obeir els homes

Aquesta resposta dels apòstols als seus jutges expressa una experiència cristiana fonamental. En el sentit propi, «obeir Déu» volia dir no callar l'anunci de la resurrecció de Jesucrist Salvador, encara que els tribunals humans ho prohibissin. Però aquesta resposta mostra una realitat més profunda sobre l'actitud cristiana davant de la vida. En general, la humanitat organitza la convivència social a base de lleis que regulen les relacions entre persones i entre grups.

Però una vegada rere l'altra, la vida social planteja nous reptes que giren sempre al voltant del respecte a les persones i els grups humans. Es pot dir que el procés de la humanitat ha estat el lent, difícil

i dolorós descobriment de la realitat i els drets dels més febles, davant unes lleis que els ignoren: pobles oprimits, dones, infants, minories, estrangers, minusvàlids, malalts, refugjats, marginats, presos, exiliats... És una llista enorme de grups humans, febles, vulnerables, que amb greus sofriments i dificultats intenten trobar l'atenció i el respecte social. Cal anar més enllà de les lleis i els costums establerts i obrir-se a la realitat i els sofriments dels més abandonats i oprimits. Això, en llenguatge cristià, és «obeir Déu abans que obeir els homes»; és desobeir les lleis humanes i obeir la llei de Déu precisament per atendre les necessitats dels homes reals. No és només una resposta concreta davant d'un problema con-

cret. És una manera de ser i de posar-se davant de la realitat; és una actitud oberta al canvi trasbalsador que suposa l'anunci de l'amor evangèlic, que entén la proclamació de l'Apocalipsi: «I el qui seu al tron va afirmar: Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5); i se sent al costat de les paraules de Jesús: «Si el món us odia, tingueu present que m'ha odiat primer a mi; si fóssiu del món, el món us estimaria com a cosa seva» (Jo 18-19); i la raó: «germans, no us estranyeu si el món us odia: nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida perquè estimem els germans» (1Jo 3,13-14).

Mn. Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (II)

Su belleza

Hablar de la belleza de la nueva Iglesia, la Iglesia soñada y real a un tiempo, puede sonar a burla en los oídos de muchos. Porque se ha instalado en el imaginario colectivo, dentro y fuera de la Iglesia, la representación de una Iglesia cargada de pecados y defectos. No se puede hablar de ella, sin aludir inmediatamente a sus deficiencias. De forma que proclamar una Iglesia resplandeciente por su belleza, parece un lenguaje de otro mundo o suena a ironía retórica.

Desde aquí, para quien desee escuchar, proclamamos la bondad y la belleza de la Iglesia, de nuestra Iglesia concreta. No lo hacemos «forzando» con el afecto nuestra mirada, ni llevados por un afán de propaganda de «lo nuestro» a modo de una apologética fácil. Tampoco estamos ciegos ante la realidad. El profeta del Apocalipsis no menta a sus hermanos. Bien sabía los defectos de las diferentes comunidades destinatarias de sus cartas. Él veía realmente y anunciaba esta belleza:

«Vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que bajaba del cielo, de la presencia de Dios. Estaba dispuesta como una novia que se adorna para su prometido.» (21,2)

Asistí a una entrevista que una periodista exigente hacía a un conocido eclesiástico. La periodista, tras enumerar algunos de los fallos (pecados) de la Iglesia católica, interpeló al entrevistado: «Y usted ¿qué piensa, qué dice, sobre todo esto?». El eclesiástico respondió: «Usted tiene madre. La Iglesia es mi madre. No querrá que yo la critique o ponga en evidencia sus defectos.»

No nos acabó de gustar esta respuesta. Tenía el acierto de subrayar una condición básica para saber descubrir y tratar la Iglesia: digamos lo que digamos de ella, siempre le hemos de amar. Pero también podía dar la impresión de que, al hablar de la Iglesia, nos dejamos llevar por un amor ciego, es decir, un falso amor, que impide reconocer la realidad. Y este no es el caso. Los ojos de la fe y del amor cristiano son absolutamente realistas: eso sí, nos ayudan a descubrir lo que es de Dios y lo que no lo es. Y verdaderamente, en nuestra Iglesia concreta existen realidades de Dios. No sólo en la Palabra que ella anuncia, no sólo en los sacramentos que celebra, sino también en personas con nombre y apellidos, en comunidades definidas, también en uno mismo.

La belleza de la Iglesia es como la de una novia el día de su boda. Si el texto del Apocalipsis dice que «se adorna para su esposo», esto no significa que no sea bella realmente ante cualquier mirada, sino que ofrece al esposo su rostro más bello, el rostro que despierta su amor. Pero ese rostro es realmente bello. De otro modo este matrimonio sería un engaño.

Es la belleza de la santidad (la Ciudad Santa). Es la belleza que atrae, y hasta seduce, en la mirada, en los gestos, los silencios y en las palabras de los santos. Esto enamora a Dios, que quedó tan complacido al ver a María, la Madre de Jesús y nuestra: «Salve, llena de gracia... has hallado gracia ante Dios» (cf. Lc 1,28.30). Es la gracia-amor que brota del Espíritu y la gracia-amor que existe realmente en Ella.

Hoy el Espíritu sigue fecundando a su Iglesia, porque continúa descubriendo en ella la belleza que despierta su amor.

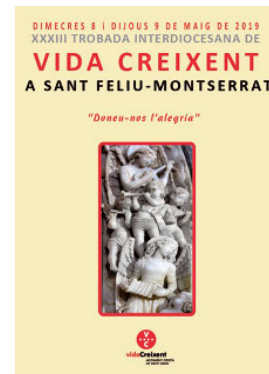
† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent

Cada any, aquest moviment cristià de jubilats i gent gran organitza una trobada interdiocesana amb els bisbats amb seu a Catalunya. Enguany serà l'edició número 33 i s'encarrega de l'organització i acollida el moviment Vida Creixent de Sant Feliu de Llobregat.

Per motius logístics que permetin una bona acollida, la trobada no es realitzarà a la seu diocesana, a Sant Feliu de Llobregat, sinó al Santuari de Montserrat, i en dos dies, el 8 i 9 de maig, distribuint la participació de les deu diòcesis en

el pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler. Serà ocasió de refermar la identitat i la missió a l'Església i davant el món com a membres de Vida Creixent, sota el lema «Doneu-nos l'alegria», per fomentar l'amistat, la companyonia, la pregària litúrgica i la comunió i amor mutu.

El programa, cada dia, serà de les 10.30 a les 17 h, incloent la missa a les 12 h i el dinar de germanor a les 14.30 h. El dia 8 serà el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, qui presidirà l'eucaristia; el dia 9 ho farà

Trobada del SICPAS a Sant Feliu

El Secretariat Interdiocesà per a la Conservació del Patrimoni i Art Sacre (SICPAS), que aplega els departaments de Patrimoni de les diòcesis amb seu a Catalunya, es reuneix regularment per tractar temes comuns als deu bisbats. El proper 7 de maig, al matí, ho faran a Sant Feliu de Llobregat. L'objectiu principal en aquesta ocasió és valorar conjuntament de quina manera afectarà l'aplicació

de la Llei de Centres de Culte, que entrarà en vigor a partir de l'agost de 2020: quines mesures caldrà prendre i de quina manera es justificaran davant les administracions públiques. La reunió comptarà amb la presència d'un representant de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat i d'un arquitecte que aportarà informació tècnica al respecte.

Mil·lenari de l'ermita de Santa Creu de Creixà

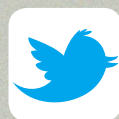

Aquesta església romànica del segle XI s'aixeca entre la Fortesa i Monistrol d'Anoia, i en un principi quedava englobada dins del castell de Castellet. El primer document que en parla da-

ta de 1018 i, per això, actualment s'està celebrant el mil·lenari d'aquest petit temple, que des del segle XV és sufragani de la Parròquia de Sant Jaume Sesoliveres, al terme municipal de Piera.

El 17 de febrer tingué lloc una ofrena floral i la descoberta d'una placa commemorativa del mil·lenari. El proper diumenge 12 de maig, a les 10 h, tindrà lloc la celebració de l'eucaristia, cantada pel Cor Parroquial de Piera i, a continuació, la benedicció d'una nova campana. A partir de les 12 h es podrà visitar una exposició de fotografies antigues, a l'interior de l'església, i hi haurà l'actuació dels Falcons de Piera, ballada de sardanes i una paella popular.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'amor de Déu és l'única força capaç de fer noves totes les coses» (26 de febrer).

@Pontifex: «La veritable religiositat consisteix en estimar Déu amb tot el cor i al nostre semblant com a nosaltres mateixos» (26 de febrer).

@Pontifex: «Si creiem en Déu, mirem de viure la justícia amb tothom seguint la regla d'or: "Feu als altres tot

allò que voleu que ells us facin" (Mt 7,12)» (28 de febrer).

@Pontifex: «Fem un petit examen de consciència cada dia, per convertir-nos al Senyor, cinc minuts al final del dia ens ajudaran a pensar i a no posposar el canvi del cor i la conversió al Senyor» (28 de febrer).

La Missa Crismal, celebració amb gran significat sacerdotal i eclesial

Benedicció dels sants olis

Al mig de la Setmana Santa, el Dimecres Sant, se celebra cada any des de la creació del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, l'eucaristia en la qual es beneeixen els sants olis que durant l'any serviràn per a les uncions als confirmants, catecúmens i malalts.

Aquesta celebració, a més, té un fort simbolisme sacerdotal, ja que durant la missa els preveres renoven les seves promeses sacerdotals i, també, perquè després de l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, es realitza un senzill homenatge i agraïment als preveres i diaques que celebren els seus 25, 50 o 60 anys d'ordenació.

A la Missa Crismal són convocats també els membres del Consell Pas-

toral Diocesà, les comunitats religioses i, en general, tots els fidels, d'aquí l'accent de comunitat diocesana tan marcat.

També hi va haver un signe de solidaritat i d'estimació vers els més necessitats a través de la col·lecta, per la qual es va demanar una col·laboració especialment generosa, que de fet va arribar en total a 6.005,45 €. Enguany la destinació ha estat per a Càritas Diocesana, per a l'equipament complet de cuina, menjador i complements diversos de l'alberg per a persones sense llar «Centre d'acollida Abraham», a Vilafranca del Penedès.

Després de l'eucaristia, els preveres i diaques es van aplegar a la Casa de l'Església, per un moment de família en el qual celebrar els aniversaris

de vida sacerdotal o diaconal dels següents companys preveres i diaques (alguns d'ells no eren presents per motius de salut o d'edat):

60 anys sacerdotals:

- Mn. Lluís Alonso Cámara
- Mn. Josep Cortada Anoll
- Mn. Rubén Darío Rivera Jiménez
- Mn. Joan Soler Soler
- P. Joan Recasens Puig, osb, monjo de Montserrat

50 anys sacerdotals:

- Mn. Josep Maria Fabró Gibert

25 anys sacerdotals:

- Mn. Josep Lluís Aguilar Campdepadrós
- Mn. Pere Milà Vidal
- P. Josep M. Henríquez Farreras, osb, monjo de Montserrat
- P. Xavier Poch Farré, osb, monjo al Santuari del Miracle

- P. Emili Solano Sancho, osb, monjo de Montserrat

25 anys de diaconat:

- Mn. Bonaventura Farrando Boix, DP
- Mn. Florenci Travé Travé, DP

L'Església d'avui: temps de crisi, temps d'esperança

En el marc d'aquesta diada es va projectar el vídeo «L'Església d'avui: temps de crisi, temps d'esperança», realitzat per a l'ocasió amb el desig de donar un missatge d'esperança, arrelat en la conversió, a partir del moment actual que viu l'Església. En ell, tres capellans i dos laics, un home i una dona, expressen les seves reflexions, joies, proves i esperances, des de la fe viscuda i testimoniada en els temps que vivim.

Un dinar de germanor on van compartir taula el bisbe, els vicaris, preveres, diaques i personal de la Cúria va concloure aquesta matinal amb fort significat d'Església diocesana.

Preveres i diaca presents en la celebració del seu aniversari d'ordenació

Siguem santament rebels

La JOC (Joventut Obrera Cristiana) va celebrar com en altres anys el Tridu Pasqual a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria de Lavern, enguany amb aquest lema engrescador: «Siguem santament rebels». Amb moments de pregària, revisió, celebració, reconciliació, que van culminar

en la Vetlla Pasqual. Dissabte dia 20, el bisbe Agustí va fer-se present durant la pregària del matí, que va recordar als joves militants l'actitud de silenci i d'espera que representa el Dissabte Sant, que ens porta al desig de retrobar Jesús, ressuscitat, i de seguir-lo.

AGENDA

48a Trobada del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya.

Diumenge 12 de maig, a les 9.30 h. La matinal tindrà lloc a Sant Sadurní d'Anoia, amb temps per a l'Assemblea i per als testimonis del pare Manel Pousa i la religiosa Llum Delàs, rscj, sobre el viure l'Evangelí en el pluralisme.

Després del dinar, trasllat i visita guiada al Castell de Subirats i celebració de l'eucaristia al castell, a les 17.30 h, presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / SI 118 / Jo 6,22-29]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / SI 30 / Jo 6,30-35]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / SI 65 / Jo 6,35-40]. Santa Maria, mitjanera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més de les altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros),

Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), religiosa fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Dijous [Fets 8,26-40 / SI 65 / Jo 6,44-51]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ Divendres [Fets 9,1-20 / SI 116 / Jo 6,52-59]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damian de Molokai, prev.

11. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / SI 115 / Jo 6,60-69]. **Lleida** ■ Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana) □ Mare de Déu dels Desemparats. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13,14. 43-52 / SI 99 / Ap 7,9-14b-17 / Jo 10,27-30]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, màrtirs; sant Pancreaç (s. III-IV), màrtir romà; sant Domènec de la Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

Diumenge III de Pasqua (C)

COMENTARI

M'estimes? ens pregunta el Senyor

El missatge central de Pasqua (i de sempre) és que Crist ha ressuscitat. A la crítica de les autoritats als apòstols: *Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en nom de Jesús, Pere i els apòstols diuen clarament: El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta del Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis i n'és també testimoni l'Esperit Sant, que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.*

La segona lectura és també un gran himne al Ressuscitat que ha mort per nosaltres, a l'Anyell degollat: *Vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels, eren milers i miríades de miríades que cridaven: L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança. I acaba dient: Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles. Tot això és fruit de la seva mort i resurrecció. La victòria del Crucificat és total i absoluta sobre totes les forces i poders del món.*

A l'evangeli després d'una gran pesca inesperada el deixeble estimat diu a Pere: *És el Senyor.* I els apòstols es troben amb Jesús que els convida: *Veniu a esmorzar. Cap dels deixebles —diu l'evangeli— no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Tenen dubtes però saben que és el Senyor. I ho constata l'evangelista: Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.*

I ara Jesús encomana per tres vegades a Pere (que l'havia negat també tres vegades) que pasturi *les seves ovelles, els seus anyells.* Només li fa una pregunta repetida també tres vegades: *Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?* Per ser pastor de tota l'Església només ha d'estimar. És l'única condició. No cal res més. I això val per a tots nosaltres. L'única pregunta és també: M'estimes?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

O bé: *Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

O bien: *Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo». Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.